

Ἐπὶ ποδᾶρ, συμπολιταί,
 κ' ὅλοι σας σκοποβολεῖτε
 ἀτρομῆτως ἑστὰ ψιλὰ.

Ὅλοι βλέπετε ἕκαστ' ἑέρα,
 κ' ἄς πετοῦνε ἑστὸν ἄερα
 τοῦ κοσμάκη τὰ ψιλὰ.

Χαῖρε, γῆ φιλελευθέρων,
 ποῦ καθίνας τῶν Καμπέρων
 τὰ πετάγματα εἶθονε!

Καὶ σὲ πτήσεων ἀγῶνα
 ἔχει πόθον κ' ἡ χελῶνα
 ἱπταμένη νὰ φανῇ.

Ποῖα νίκη λαμπροτέρα;
 χαῖρε ζῆλευτῆ μητέρα
 τῶν Δαιδάλων τῶν κλεινῶν.

Χαῖρε, μάνα προσφιλῆ...
 σήμερα σκοποβολεῖς,
 κ' ἔχεις στόχον τὸ κενόν.

Νέος στέφανος σὲ στέφει...
 σήμερον ὑπὲρ τὰ νέφη
 τραγουδεῖ τῆν Ἄεουθερίαν.

Κτύπα' στὸ κενὸν μητέρα,
 κ' ἄς πετάξουν ἑστὸν ἄερα
 καὶ τοῦ Ρήγα τάντεριά.

Ἐπὶ φιλελευθέρων καιρῶν
 κ' ὅ πρωτομάρτυς τῶν Φερῶν
 δὲν θέλει πλέον νὰ φορῇ
 τῶν δούλων χρόνων ἀντερί.

Ἐπὶ πόδι πόλεις καὶ χωριά,
 τὰ παλαιὰ μου τάντεριά
 κομμάτια θὰ τὰ κἀνω.

Μέσα' στὸ νέο ρεμπελὸ
 ἄς πεταχθῇ κάθε παλῶ
 εἰς τὸν ἀεὶ ἄπάνω.

Μὲ θρίαμβον ζειθαλῆ
 ἱπτάμενον σκοποβολεῖ
 ἐλευθέρων Βασιλείων.

Καὶ κόσμος νέων λυτρωτῶν
 ἀφ' ὅπως ἀεροκβῶτων
 περιορᾷ τὸν ἥλιον.

Καὶ βλέπω τάσεις κατ' αὐτὰς
 ἀεροπόρων ζῆλευτὰς
 πρὸς πτήσεις πολυδόξου.

Κι ἀεροπόρος κυβερνῶν
 ἀψίδας νέων οὐρανῶν
 περὶ μεγάλοδόξου.

Σηκώθητε πέρα πέρα,
 κ' ἄς βροντοῦν βαρεὰ βαρεὰ
 μαζῶν ἀλυσίδων κρότοι.

Καὶ κτυπάτε ἑστὸν ἄερα
 τοῦ Φεραίου τάντεριά
 καὶ τὰ ράσσα τοῦ Δεσποτῆ.

Ὅς πότε, παλληκάρια, θὰ ζῆτε ἑστὰ στενά;
 γιὰτὶ νὰ μὴν πετάτε καὶ σὺν τὰ πτηνὰ;
 Κάλλις μίῃς ὥρας φρέσκο ἑστὸν οὐρανοῦς ἔκει,
 παρὰ σαράντα χρόνια' στῆς γῆς τῆ φυλακῆ.

Εἰς ὕψη προχωρεῖτε,
 παιδιὰ τῆς προκοπῆς,
 καὶ κουτουροῦ βαρεῖτε
 ἀπὸ περιωπῆς.

Σὲ κάθε συμφορὰ
 ποῖός ἴγιο, ποῖός πολὺ
 ἄς βάζῃ θεὸς φτερά,
 κ' ἄς γίνεται πούλι.

Μακρὰν μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς τοὺς πόνοους καὶ τοὺς σάλουους
 νὰ μὴ σὰς τρῶν σαράκια...
 ὅλοι βαπτίζετε παιδιὰ καὶ θγάλετε τὰ Δαιδάλουου,
 Γυπαετοῦς, Γεράκια.

Οἱ γείτονες μὲ θαυμασμίον τὰς πτήσεις σας εἰζαίρουυν
 καὶ στρέφεται τὸ βλέμμα των σὲ κἀπὶ σαιροπούλια,
 ποῦ κάνουν στόλους καὶ στρατοῦς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ξέρουυν
 πῶς μόνο μὲ τῆς ἀπαυταῖς δὲν βάρουονται κουκούλια.

Ἐπὶ νεφῶν ἱπταεῖτε,
 καὶ πάντοτε σκοπεῖτε
 πρὸς πόθουος ὕψηλουος.

Κ' ἡ γῶρα τοῦτ' ἡ δοξαστῆ
 προῦρίσται νὰ χρωσῆ
 πολλὰ τῆς Μιχαλοῦσι!

Αὐτὰ μὲ τόνον σοβαρὸν
 εἶπε κ' ὁ Ρήγας τῶν Φερῶν,
 καὶ σὺν σικὰ Τυτάνειος ἀστραπηθῶν ἐγάρῃ
 μέσα σὲ χρόνων παλαιῶν ἀβυσσαλῆ βάθη.

Π.— Λοιπὸν ὁ Ρήγας τῶν Φερῶν σὰς εἶπε τέτοια λόγια;
 Φ.— Μὰς τὰπε κ' ὅλοι τὰκουσαν, ζυλένε κουτομόγια.

Π.— Κι ὁ κύριος Πρωθυπουργός;
 Φ.— Ἦταν ἑστὴν Κηφισιά, κ' ἐχόρταине σὺν τζιτζικας μὲ φρέσκο καὶ δροσιὰ.
 Μὰ κ' ὁ Μιχαλακόπουλος βαρρῶ πῶς ἀπουσίαζε,
 κ' αὐτὸς ἐκηφισιάζε.

Κηφισιάζουυν οἱ τρανοῖ,
 συναδέλφε κουτέ,
 κηφισιάζουυν οἱ κλεινοῖ
 τοῦ κράτουος σκόπευταί.

Περὶ σκοπῶν μεγάλων καὶ τούτων καὶ τῶν ἄλλων.

Π.— Ἄρχοντος Ἐλευθερίου,
 Κρητικῶ Καγκελαρίου,
 Ἐλευθερία τελοῦμεν,
 καὶ προθύμως προσκαλοῦμεν
 ἑστὴν πανήγυριν αὐτῆν
 ἐν κ' ἄλλον σκοπευτήν.

**Ὁ Τουρκοκός με τὸν Ἰταλὸ τί πόλεμο ποῦ κάνει!..
Ὁ Γζάννης τρέμει τὸ θερρὸ καὶ τὸ θερρὸ τὸν Γζάννη.**

Τουρκεϊακὸς ἀντικαλοῦν
καὶ μὲ θρόντους προσκαλοῦν
σκοποδόλους, βρέ θερέμη.

Καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Κορώναις
ἐνθαρρῦνει τοὺς ἀγῶνας,
καὶ θραβετα διανέμει.

Μπάμ καὶ μπούμ... σκοποβολή...

Ὀλυμποί Θεῶν σαλεύουν,
κι' οἱ Βολιώταις, Φασουλῆ,
τοὺς Τρικκαλίνοὺς ζηλεύουν.

Καίρε, πόλις τῶν Τρικκάλων, ποῦ σ' ἐδόξασκον τρανοὶ
κι' ἕνας κι' ἄλλος σκοποδόλος,
καὶ τὴν δόξα σου φθονεῖ
μὲ τὸ δίκρο του κι' ὁ Βῶλος.

Καίρε χαίρε, ποῦ θ' ἀρήσῃς
αἰωνίως ἀναμνήσεις,
ποῦ ξεκούρατες κουρούεις.

Κι' ἀπὸ προπατέρων τάφους
κάποιος στέφει τοὺς κροτάφους
γενεᾶς θαρροστεφούς.

Φ.— Νέον τρόπονιον νοπὸν
εἰς αὐτὴν τὴν εὐωχίαν,
κι' ὅλοι βάλλουν' στὸν σκοπὸν
μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν.

Ἐμπρός... καθεὶς πρὸς τὸν σκοπὸν ἐπιτυχῶς βαλέτω
κι' ἀφρυνισθῶμεν ὅλοι μαζὶ πρὸς σκοποδόλον δρᾶσιν...
εἶναι διάφοροι σκοποὶ, καψμένε Περικλέτο,
ἀνάλογοι καὶ σύμφωνοι μὲ καθενὸς τὴν κρᾶσιν.

Π.— Τί θέλεις νὰ μοῦ πῆς μ' αὐτά;... δὲν σὲ καταλαβαῖνω.

Φ.— Πάντα κεφάλι ζῦλινο, κουτό, μπουμπουμισμένο.

Τῶν μὲν σκοπὸς, βρέ Περικλῆ, δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο
παρὰ νὰ θέλουν μὲ ψευτιάς νὰ κάνουν τὸν μεγάλο.

Τῶν δὲ σκοπὸς νὰ μᾶς ζητοῦν
Ἄρχης χαρτοφυλάκεια,
τῶν δὲ μὲ τρόπο νὰ βουτοῦν
στὰ ζένα τὰ θυλάκεια.

Ἐκείνων μὲ παροξυσμοὺς
κι' ἐξάλλους πατριωτισμοὺς
νὰ φέρουν ἀναγοῦλα.

Τούτων σωτήρες νὰ φανοῦν,
κι' αὐτῶν ἀγρίως νὰ φθονοῦν
καθένα φαταούλα.

Τοῦ μὲν ἐξαίφνης νὰ βρεθῇ
μ' ὠτομομπίλ καὶ λουσα,
τοῦ δὲ σκοπὸς ν' ἀνορθωθῇ
γαστήρ καταπεσοῦσα.

Τῶν μὲν σκοπὸς ν' ἀναμασσοῦν
ὕμνος σὲ Μαμμονάδες,
τῶν δὲ στὸν Μόσχον τὸν χρυσοῦν
νὰ κάνουν τεμενάδες.

Τοῦ μὲν νὰ κἀνῃ, Περικλῆ,
καὶ τάχιστα κομμάτια,
τοῦ δὲ σκοπὸς ν' ἀνοιγοκλῆ
στὸν κερφὲ τὰ μάτια.

Τοῦ μὲν τῆς Ἀνορθώσεως
τὸν Βέ νὰ προκυνήσῃ,
τοῦ δὲ τῆς καταπτώσεως
τὸ πένθος νὰ θρηνήσῃ.

Τοῦ μὲν νὰ γλείφῃ σὺν φαγᾶς
καὶ κόκκαλα προβάτων,
τοῦ δὲ νὰ γίνῃ Ραμπαγᾶς
καὶ τῆς Αὐλῆς θεράπων.

Τοῦ μὲν νὰ θλίπῃ σκυθρωπὸς
πολυτελείας γεύματα,
τοῦ δὲ Κορομηλᾶ σκοπὸς
νὰ θρίσκη περισσεύματα.

Σκοπὸς ἐκεῖνου πάλι
γὰρ πλούτη ν' ἀμφιδάξῃ,
κι' ἐκεῖνου, ποῦ νηστεύει,
σκοπὸς νὰ μὴν πιστεύῃ
πῶς εἶναι περισσὸς
τοῦ κράτους ὁ χρυσός.

Τοῦ μὲν νὰ ζῆ μ' ἐλπίδες
καὶ μ' ὀδοντογλυφίδες
τὰ δόντια νὰ παστρεύῃ,
δείχωντας ὁ καίμενος
πῶς εἶναι χορτασμένος
καὶ γὰρ ψωμί δὲν ρέβει.

Τοῦτου σκοπὸς νὰ δάξῃ
τοὺς σκύλους σ' τὴν ἀγγάρεα,
κι' ἐκεῖνου νὰ ρεμβάζῃ
μ' Ἀνορθωτῶν φεγγάρια.

Μέγας σκοπὸς αὐτοῦ
νὰ γίνῃ ριφτυτοῦ,
κι' ἐκεῖνου, ὅτε ζευζέκη,
σ' τὴν γῆ τὴν κασιδιάρα
νὰ κυνηγᾷ τὴν δασάρα
μὲ Μάνλιερ τουφεκί.

Τοῦ μὲν τὸν νέον ἄνδρα
νὰ κἀνῃ μπαταξῆ,
τοῦ δὲ σὺν τὴν Κασάνδρα
ν' ἀπακαιοδοξῆ.

Ἐκεῖνον νὰ χαζεύουν
τὸ θέρος σ' τῆς Εὐρώπαις,
τῶν ἄλλων νὰ μαζεύουν
ράκη θεσμῶν καὶ γῆρας.

Τοῦ μὲν καθὼς ὁ Σόλων
νόμους σοφοῦς νὰ γράφῃ,
ποῦ τοῦτος πρῶτος βίωσεν
νὰ τοὺς κρεμᾷ σ' τὸ ράφι.

Τοῦ δὲ σκοπὸς νὰ τύχῃ τιμητικοῦ βραβεῖου
καὶ δεξιῶν ἐπαίνου,
γενόμενος καὶ μένων
γαϊδοῦρι διὰ βίου.

Τοῦτου σκοπὸς μεγάλος
νὰ γίνῃ παπαγάλος,
κι' ἕνας σκοπὸς ἀπάντων νὰ γίνουσι κἀτι τί,
καὶ πρὸ παντὸς γεράκια, γῆρας, σταυραετοί.

Καὶ σοῦ σκοπὸς νὰ τριγυρᾷς μὲ δίσκο ψωμοζήτη,
κι' ἐμοῦ νὰ θέλω νὰ κλειστῶ μὲς σ' τοῦ Δρομοκαίτη,

προτοῦ, ὅτε Περικλέτο μου, μὲ δέσουν κατ' ἴδιαν
μὲ νέας Ἀνορθώσεως μακρὸν ζουφλομανθῶσαν.

Π. — Ὅμως εἶναι καὶ σκοπὸς μου τὸ νὰ σὲ χορταῖνω ξύλο...
ἔχασα νὰ σοῦ τῆς βρέξω καὶ σ' τὸ παραμένο φύλλο.

Νίκη μεγάλη τοῦ χρυσομάλλη.

Τοῦτος τοῦτος, ποῦ μαυρίλα
τὸν ἐπλάκωσε μεγάλη,
καὶ τοῦ Ἀράμαλη τὴν νίλα
ἐπάθε κι' αὐτὸς σὺν ἄλλοι.

Τοῦτος, ποῦ κουμπάρων πλήθῃ
ἔχει σ' ἄλλα τὰ χωριά,
πλὴν σκληρῶς ἐλταμονήθη
κι' ἀπὸ κάθε κουμπαρῶ.

Τοῦτος, ποῦ φορεῖ σακάκι,
κι' ἴσα μ' ἕνα φουντουκάκι
τοῦχου τὴν καρδιὰ φερνάκι.

Τοῦτος ὁ ρεπουμπλικάνος μὲ ρεπουμπλικὰ στακτιά,
ποῦχε σὺμβολο τὸ πεύκο, τὸ κορδόνι, τὴν μυρτιά,
καὶ σὺν σπύρο καὶ σὺν ἴσα κέρνει πάντοτε φωτιά.

Τοῦτος τοῦτος, ποῦ τὸν πιάνει κάθε τόσο τὸ μπουρί,
ποῦ καὶ σήμερ' ἔμπορεῖ
μὲ σωτήρας καὶ πυγμαίους τῆς παρούσης ἐποχῆς
νὰ βροντήσῃ καὶ ν' ἀστράψῃ,
κι' εἶχε μὲ τὸν Κόντε γράφει
τὸ πρωτόκολλον ἐκεῖνο τῆς τελείας ἀποχῆς.

Τοῦτος τοῦτος, ποῦ τὸν τρώει γὰρ τὸν Κρητικὸ μεράκι,
ἔδῃκε μέσα σ' τοὺς Ἀρκάδας κάταστρο περιστεράκι,
κι' εἰς Ἀρκάδων συνοδεία
μὲ φλογέρας τραγουδεῖ:
ἀσπρὸς σ' τὴν Ἀρκαδία
τῆς Ἀθῆνας τὸ παιδί.

Τόσκις πίκραις τόρρα πᾶν,
χαίρει κι' ὁ μεγάλος Πάν,
τῆς μυρτιάς ἀνθίζουσι κλάδοι.

Κι' ὅλοι ψάλλον μὲ γλυκάδα
γι' αὐτοὺς ποῦ κἀναν Ἀρκάδα
τῆς Ἀθῆνας τὸ ζαρκάδι.

Πάλι τὸ χρυσὸ μαλλί
θᾶμπρ' μέσα σ' τὴν Βουλῆ,
καὶ λεβέντικα θὰ βάλῃ τὴν γνωστὴν ρεπουμπλικὰ του,
κι' ἂν τὸν πιάσουν ἀνεπίστως ὅπως πρὶν τὰ νευρικά του,
θὰ τοῦ δείξῃ τοῦ Λευτέρη
πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι,
καὶ θὰ κἀνῃ τὸν καθέναν τῆς πυγμῆς Ἀνορθωτῆ
νὰ τὸν πᾶρ ριπιτί.

Τὴν Ἀνορθωσιν ἔχει σημάδι,
καὶ μὲ τρίχα Σαμψῶνος χρυσῆ
τῶν Ἀρκάδων πετᾷ τὸ ζαρκάδι
καὶ σ' τὸν Βέ ξεφωνίζεις τίς εἰ;